

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 1. SIJEČNJA 1951.

BROJ 1

• Vidjelo sv. kraljevi
zemlje spasio Bog
našega... (Ps 97, 2)

Pričemo iz današnjeg
sv. Misa

Učiteljeva hrana u Novoj Godini

U Novoj Godini neka nam je po-glavita briga, kako i čime da se pre-blazimo, da ne smakšemo. Za re-maljski kruh se i drugi brinu, da pogomognu naše nastojanje u tom po-gledu. Ali treba da znamo evo. Imade tjelesna hrana, kojom hranimo naš tjelesni život. Imade duševna hrana, kojom razvijamo svoj duhovni život. Ali nam je potrebna i svrhunaravana hrana, kojom osigura-vamo naš svrhunaračni i vječni život. Naš se Učitelj pobrinuo za ove dvije posljednje vrste hrane. Dao nam je svoju nauku, kojom jačamo svoj duševni i duhovni život i spre-mamo se za prekogrbojni vječni život. Ali nam je do još jednu hrana, kojom osiguravamo svoj vječni život. Ona je zalog toga našega vječ-noga sjedinjenja s Bogom, koje po-činje po toj hrani već na ovome svjetu. I to je baš ona hrana, kojoj treba da posvetimo osobitu brigu u Novoj godini, jer joj je posvetio iz-vanredna pažnja i sam Spasitelj.

On je rekao: »Tko vjeruje u Šina, ima život vječni; a tko Šinu ne vje-ruje, ne će vidjeti života, nego ga je Božji ostaje na njemu. (IV. 3, 36). Ali je obećao i to, da će se na-juže udjeliti s vjerujcima. Da će njihove duše hraniti za vječni život sa svojim proslavljenjem i preobra-ženjem Tijelom. I kad su neki među slušateljima glasno mrmlijali na to, On je ostao kod svoje riječi. I po-novio ih.

Nebeski Otac nam je dao svoj kruh, a to je Njegov Sin. To je sam Spasitelj. Ovaj kruh se prima po vjeri. I ima život vječni onaj, koji u Nj vjeruje. A On, Šin Božji, daje nam još jedan drugi kruh za naše uzdržavanje i jačanje u vjeri, a to je Njegovo Presveto Tijelo i Njego-va presveta Krv, koju On daje na-ma na uživanje, za našu hrana. Bez Nje i bez ujedinjenja s Njom po toj hrani nema pravoga, nebeskoga života u ljudima:

Ako ne jedete Tijelo Šina čovje-đega i ne pijete Krvi Njegove, ne-mate života u sebi. (IV. 6, 53). On je to svjedočio izjavio u Galileji. I od ovoga, što je rekao, nije oduzeo nijednog slova.

Spasitelj nije tom zgodom izjasnio, kako će i kada narediti Presveti ol-tarski Sakramenat i sv. Pricač.

Ali je On tada odmah tražio po-nizmu vjera u to i potpunu pokor-nost našega razuma, da se podvr-gava rado i s divljenjem kao i pred svakim drugim čudom, koje je Šini. On unaprijed viđi, kako će na-rod oklikavati, da se odluči na vje-rovanje u to. Vidi, kako će Ga da-peti i omudit. Ali On ne može druk-čeg. On estaje dobrim pastiru, koji kote sve da spasi. Zato im On

ide ususret, koliko god dađeko samo može, samo da uvide najveću blago-dat božanska hrana, koju On obe-čava.

Ali narod odbija milost vjere. Na užvišene riječi i na najljubaznije i najdarežljivije obećanje Isusovo, on odgovara: »Tvrd je ovo govor, i tko ga može slušati. (IV. 6, 60). Takovo negodovanje prolazi množinom, od jednih do drugih ustiju. Isusov je govor prije bio njima »ljubezan i mire, a danas je strahota, tvrd, kad im obećava najviše i najveće dobro, koga može samo Bog dati. Tvrd je to govor, tvrd je dakle Onaj, koji to obećava i čini tomu narodu samo dobro.

On, ne, nije tvrd prema njima Onaj, koji im nelzimjerno mnogo obećava. Nije tvrd Onaj, koji od njih traži, da Mu vjeruju, kad im daje Krajinu neba i zemlje, da se s Njim ujedine. Nije tvrd prema židovskome narodu Onaj, koji poradi tako velikog božanskog daru silazi s neba na zemlju. O, ne, nje tvrd Onaj, koji daje svoju dušu i tijelo, svoje čovječanstvo i božanstvo svojoj prevestoj kri-mu i mesu, da tako pobožanstveni čovjek. Tvrđi su oni, koji Ga ostaviše i ne vjerovaju Mu. Oni su tvrdi, koji su najveći dar odbacili i odlučili se proti svome božanskom Da-rovatelju.

Isus je video mnoštvo i mnoge svoje učenike, kako ga napuštaju i odlaze, kad im obećava nebesku hrana. Okrenuo se prema svojim Dvanestorictičkim i žalostan i upla-nio ih: »Ne čete li i vi da otidete? I onda začući utješne i svečane riječi Petrove: »Gospodine, karu-ćemo li? Ti imat riječi života vje-čnoga. I mi smo vjerovali i znademo,

da si Ti Svetac Božji, Krist, Šin Božja živoga (IV. 6, 68). Isus je če-stitao Apostolima na tim riječima, jer se nisu spotakli na Njegovu si-romašnu vanjtinu. Radovao se, što ih je Otac nebeski rasvjetlio, pa reče: »Blago tebi Simone sine Jo-nin! jer tijelo i krv nije to tebi ob-javila, nego Otac moj, koji je na nebesima« (Mt. 26, 16-17).

Djelo Šina Božjega u Galileji bi-jše gotovo srušeno. Sustao Apostoli i nekoliko pobožnih muževa i žena ukupilo se oko Njega i zavjerilo Mu svetu odanost. Sinovi sumnji živili su po selima i gradovima. I još dru-ge valjane duše, koje su u Njega pristajale u svojim srcima. Ali iz straha pred drugima nisu se usudile otvoreno pridružiti Njegovim prista-šama. Nitko nije proti Njemu osio-vržen u svom srcu osim farizeja i žanovnika iz Nazareta, koji su Ga već prije jednaput na najgrublji na-čin napali. Veliko mnoštvo svijeta izraelskoga gledalo je na Nj samo pozvanice, kaže nekog arhosa i zlo-volje, kako to običavaju mali pristi-prosti ljudi, koji su se sukobili s pratičnim mišljenjem, zavedeni od svojih voda Farizeja i književnika.

Spasitelj je to ustupljivo gledao i promatrao. Čekao je dan i noć, kad će se to neraspoloženje stisnati i pre-obratiti. Čekao je nova dane i časove. Časove vjere i preokreta.

I nama je naš Spasitelj i Učitelj dobio sve što i Židovima. I još više kroz ovih dvadeset vječova svoga euharističkoga i žudeosnoga života među nama. Hranio nas je svojom Euharistijom, naukom i žudešima. To je tako i u Novoj Godini 1951. Ne odbacimo poput Židova tu hrana, koja nas hrani za život vječni!

USTRPLJIVOST

Kad nam prijeti kakovo zlo, osjećamo u sebi strah, a kad nas stigne to zlo, strah se pretvara u bol! žalost. Kao što je prethodni strah pred zlom, susjedom, krepošću, koja se se-vojako, tako i onu bol i žalost radi Šina, koja nas je stigla, susjedima krepošću, koja se zove strpljivost. Strpljivost se sastoji u nekoj ravnodostnosti naše duše prema bolima, žalostima, koja nas je stigla. Strpljiv do-vlek ne bježi od bol i žalosti, koja se nastavlja u njegovoj duši, ali i ne podiđe tako, da ono nijmo ovlađivanje i da ga satru. On ih smosi onakove, kako-je Jesu, svjećatan, da je to volja Božja, i u nadi, da svaka žalost i bol ima svoj kraj.

Strpljivost dakle ima zadacu, da ublaži bol, žalost i turobnost, koje su se uselile u dušu povodom kakve ne-sreće, koja je čovjeku snasla. Bilo to stoma-stvo, bolest, smrt mire osobe ili značaja, gubitak časti, imetka ili klas-ve drugog dobra. Strpljivost ima da ublaži nesreću, da nas ona ne stane, nego da nam usred nje srce ostane mirno i spokojno.

Strpljivost je potrebna za postignu-đušu života. Sv. Pavao kaže: »Strpljivost vam je potrebna, da ispu-šite volju Božju i postignete obećanje. A sv. Jakob ne smatra niti tako potrebnim za savršenost, kao što strpljivost. »Svaku radost imajte, braćo mo-jaci, kad padate u različite napasti, zna-juci, da kušanje vaše vjere gradi strpljivost, a strpljivost neka ima završno djelo, da budeš savršeni i potpuni bes-kakova nedostatka. Tko dakle želi biti savršen neka se trudi stalno oko velike strpljivosti, usred svih besbrojnih patnja, potiskoča, napasti, i suprotiv-stina, koja ga amalaže.

Sagni poticaj za strpljivost daje nam pogled na veliku korist nevolja i bolesti. S pravom se može tvrditi, da su nevolje za sve lude bes izuzetka od ve-likog koristi. Bio gresnik ili pravdečnik i nehajnik; bolest se pokazuje kao izvan-redno djelotvorno sredstvo za odravje-nje bolesne duše. One ju u budućnosti štite od bolesti, te jačaju i uvršćuju njezinu zdraviju.

Ako se gresnik, zahvali Bogu za vre-menito zlo, kojim te pahaju, da te odraviti i dušu ti od vjećne smrti saču-va. Sv. Ivan Hrizostom ispredaje grijeh gnojnog čira, koga treba očistiti i zrešati, da se ne razvije još ve-će zlo, i dodaje: Gresnik postaje naj-ne-aretnijom čovjekom, ako ne pristupi noži oštrog ispokorevanja. Ako se bolesnik radi tjelesnog državlja spremno daje u ruke liječniku, zar da ne možešmo strpljivo, ako Bog posegne za vatrom i željenicom da izliječi naše smrte rane? Kakvu su zločuti pokazali sinovi Jako-bovi, u svom vladanju prema Josipu? Ali kad ih je uđarala &ba patnje, otvorili su odi i izjavili su: S pravom to tra-pimo, jer smo sagrijali proti našem-u bratu.

Tko je bio oboliođen od Nabukodonosora, koji se u svojoj nadušnosti nije htio da prigre pred Bogom? Ali posljice posu-ženja, koje ga je stiglo, čitamo: Iz nekog vremena digao sam ja Nabukodonosor svoje oči k nebu. Blagoslovio sam najvišeg i hvatal sam onoga, koji živi uvjek. Tko je bio lakomiljeni od izgubljenog sina? No došlo je vrijeme kruće nevolje, i on satrven izjavio pred ocem: Oče, sagrijedio sam... ni-čam dozjan, da se nazovem sinom tvojim. S obzirom na djelotvornost ne-volje i patnje kaže sv. Augustin: Kad bi čovjek upoznao, da je Bog Hrječnik, i da su boli sredstvo za spasenje, a ne kazna za protivstvo!

Ma kako dakle bio gorak liječ, troba da ga spremimo orinjati iz ruke Božje, i da ga bez marnitjanja, žalosti i smoti-nosti strpljivo podnesi radi svog spa-sa.

Mladomu Kralju Isusu

Nadvila se Mati sveta
Nad koljekvom Ceda svog.
Čudo s neba u Njenu glavi,
Isus jer je: Čovjek-Bog!

Potresena tim sagnjanjem
K nebu diže pogled svoj.
Haro pjeva s Andelima:
Slava Tebi, Bože moj!

U Stalici trošnji, malo,
Rajko Dijete nađe stan,
Živine Mu u njem blage
Kratit neće slatki san.

Nad Stalicom hvalospjeve
Andeoški sklada zbor,
Zello bi da prstvori
Nju u višnji, rajski dvori!

Spava, željo čovječanstva,
Nada njegova posljednja,
U mrak svijetlo što unosi,
Liječi srca ranjenja...

Nad Betlejem planuo je
Rijetke zvijezde čudan sij,
Cijelom svijetu da objavi
Velik ovaj događaj.

K Etelhebeni veće hita,
Ubog pastir, smrčan car,
Da Isusu poklonje se
I prinесу Njemu dar.

Zdravo, Kralju svih kraljeva,
Tebe ide svaka čast,
Jer na nebui i na zemlji
Dana Ti je puna vlasti...

Ko u Stali trošnji, malo,
Tak' u srcu skromnom mom,
O Isuse, rajsko Dijete,
Osnuj sebi trajni dom.

Prigodom Nove Godine

Nekl umjetnik na guslama dođe na misao, da nešto i odsvira najljepšu pjesmu, kako je ikad svjet čeo. I pođe k piticama u šumu, da sluša njihovo pjevanje i od njih uči. I doskora je mogao tako svirati, da su ga slušali losovi, drvezdovi i srbi. Ali to mu nije bilo doista. Tada posluša vjetar, što je na fliće. I stinuo je njegov najljepši žamor i diktir uranjan. I nauči svirati: »Ujedno lelijanje lilića, lilić grana na lahusu, ljetnom povjetaru i snažno i bučno pjevanje u koru one oruje, koja svirila kraljevica. I to nije bilo ono, što mu je lešalo na srcu. Tada je pristisnulačku buku vadopeda; jasno srebrno svenjenje kapičice, što se otvarjalo na preljetojenu suncu padalo u pedine; sanjivo mrajanje potoka, koji su se sporo i zamrljeno glibili kroz zeleni livade; slušao je šum valova i limljivu bušnicu, što se rasuti u duboke ponore gor-skih voda. Ali ni ta nije nacija pjesmu, na kojem je on česnuo.

Zato pred među ljudje. I svirao je veselje i tanina napjeve, koje pjevala mlade djevojke u obliješenim momci. Svirao je plesne i svadbenе pjesme i ozbiljne svečane crkvene napjeve. Mnogo ga je svak užitio, kad je pun i svjež prodriboz u hudičkoj skrabi. Ali sve u svemu, sva najljepša pjesma, za kajom je česnuo, nije otkrio. U tim svojim čekajućim i traženim ostari i legne na samostalni kreveti. Cijeli se dan je svirao provodio osmisljeno. Ali sada je bio potrgan sas. Lekao je u postejnjim časovima svoga Hvota. I sada, sada manje razvedenice u huijfan i divan napjev. I u taj čas je viđio i sposmo, da je to ona pjesma, pjesma najljepša, najdražesnija i naj-uvršćenija, koju je on cijeli svoj život tražio i kroz nanići. I pograbi gusle sa zadnjom svagom snagom, i premaz u mu ruke držala, ipak smogne potlik jakosti, da je odigrao tu pjesmu. Ali mu tada putujuče ūze na guslama, razigrane i uskrštale tim čudesnim sviranjem. I on a tom uzbudjenju unre. Postigao je ipak svu cilj, koga je toliko cijeli hvet tražio (A. Schieber).

Ne postaje li u s nama od najranije mladosti prijezine češnje, kojih gravo još ne shvaćamo. I gone nas za neštinu nejasnosti. Mi su sluzimo i slušamo i ne znamo pravu što želimo. I dajemo se na utjecje, a školovanje stieže u svoje grane, nase mišti. Ali čini bude-nje slobodljivog vremena, otac nas u našim sanjama. U našoj duši nesto odjekuje, za neštinu bi potječela, a ne zna prave, što hote. I prolaze godine, mi nešto još svijek kanda očekujemo, nećemo se nadamo. I može se dogodi-dati, da čemo tek na samrtonu krevetu razmijeli i shvatiti, što smo ono u cijelom životu bijeli.

Samo onaj, koji je svom ozbiljnošću i revosreću cijeli svoj život svrhuju životom pjesma, konanočno će je naći. Teksto se osmješiti, da bi jedan ravnodnički, bezidejni čovjek, koji je uviđek maloši same na jedno piće, mogao na samostalni sasuditi nebesku glazbu. A nije neverjatno, što se govori o Sverševima, da su prije svoje smrti imali nebesku videnja. Njihova je duša sa svega života toliko molila i razmatrala stajšta i radosni vječnostni život. Zato nije čudo, što je u svom uženjenju raznolika oklove slaboga tijela i ažurna milost došla u neposrednu sasudu s dušovima drugoga svijeta. Nama je to teško shvatiti, jer su nešamiljivi stvari sasude našu dušu u svoje lance, pa bez milosti Božje nismo sposolani, da se vinemo do višeg dušovnog života.

Bog je svakemu čovjeku položio u dušu nešto misao kao neki određeni naprijev, koji se zamjenjuje kao neki odjak iz ruka. To je četka i volja za neštinu velikim, njezinti i uživšenjem. Taj se naprijev, da se sasme javlja u nutrijni čovječjeg neprastanju sad iše, sad gvanjši. I tako sve svoje sile upotrijebi, da je posve i potpuno u sebi čuje, taj je pravil umjetnik, taj je svaj kralj. Jednodušna ta misao govori od najranije mladosti i životinskim i mušičevnim dijelima. Drugome o rješavanju teških pitanja čovječanstva. Jednom u sretnom obilježjušću. Drugom da sinji Sverševijskim u svetionom svećenikom stolicu ili u redovničkoj sobici.

Iznosi goleme težište tih mlađadi u hudičkoj duši, hudičke hudičke ljudi. Ali

Mi smo ljudi društvena bića. Bog nas je takvima stvorio. U društvu se učimo, stičemo znanje, učemo se svom. U društvu činimo dobro, razvijamo kreplosti. Društvo je naš učitelj i odgojitelj. Ono nas usavršava u svim granama tjelesne i duševne, umne i eduredne djelatnosti.

Prvo je društvo, u kojem uzeli svaki čovjek, obitelj. Obitelj sačinjava otac, majka i djeca. Mnogo obitelji zajedno čine državu. Obitelj i država su nužna naravna društva, jer nemaju čovjeka, a da ne bi bila član obitelji i države. Među ljudima postoji l-mnogo slobodnih naravnih društava, koja lju-dili osnivanjem i rasprištaju po svojoj slobodnoj volji. To su pjevačka, trgovčaka, sportska i bezbrojna druga društva. Na svijetu postoji i jedno nadravno društvo, a to je Kristova Katolička Crkva. Njezina svrha, sredstva i ustrojstvo potječu od utemeljitelja Isusa Krista, Boga-Covjeka. Zato se Crkva ima promatrati sa stanovišta Obzje, a ne sa stanovišta samoga razuma, kao naravna hudička društva.

Svakog društva ima svoj ustav, svoja pravila, svoje norme, po kojima se razvija i djeluje. Međutim, ima osnovnih načela, koja vrijede za svu društva i za sve vjejkove jednako. Takvo je načelo: »Sio ne ti biš do tebi drugi čini, to nemoj ni ti drugome činiti. Nas bi boljelo, kad bi nas netko ogovarao; zato nemojmo ni mi ogovarati drugoga. Mi ne bismo htjeli, da nas tko kleveće; nemojmo ni mi kleveati drugoga. Nas bi boljelo, kad bi netko dirao u naše poštenje; nemojmo ni mi dirati u tute. Nas bi boljelo, kad bi netko dirao u našu imovinu; nemojmo ni mi dirati u tuči. Nas hvata jeza

nead pomislimo, da bi nam netko ne-gao škoditi zdravju, mučiti nas ili nam život oduzeti. To isto boli i drugoga; zato nemojmo ni mi do drugome činiti. Sto boli nas, kad nama drugi učini, to boli i drugoga, kad mi to ne-mu učinimo. A zlo ostaje uvijek zlo — činio ga Petar ili Pavao, činio ga prista-ska ovoga ili onoga životnoga nazora. Nemojmo se varati: Svako zlo, svaku zločinu, učinjen makar gdje i makar kada, pa makar i u najveći tajnosti, dolazi prije i lisi kasnije na vidjelo i do-biva zasluženu kaznu!

Spomenuto načelo ima i svoj jesni oblik, a Isus Krist je neglasno ova-kao: »Sve što hoće da ljudi čine va-ma, to činite i vi nijam. Nas veseli, kad su drugi prema nama uljudni, fini i omjeni, pa nas lijepo pozdravljaju. Ijubeno susreću i na ruku nam idu, kad ih za uslugu molimo. Tako činimo i mi drugima, jer i druge to veseli-beš ka i nas. Nas veseli, kad nas u tuzi drugi tješi — ili nam u bijedi po-mognu, učinimo i mi drugima tako, jer su i oni ljudi baš kao i mi, pak ih ve-sele ista djela, koja veseli i nas.

Za ovo isto načelo ima Isus Kršćin drugi oblik: »Kakvom mjerom mijer-iti, takvom će se i vama vratići. To je savsim točno. Niko nema pravo tra-ziti od dužnika više nego što mu je posudio. To znati: Tko zlo nastupa ili nepravde čini, može očekivati samo to, da će mu se tako i vratići. I obratno: Tko je dobar, pliemeni, velikodusan i žirogrudan, i svuda sam dobro čini, tješi, bodri i pomaze, taj ima pravo tražiti, da i drugi prema njemu nastupaju tako. Tko dobro posuđuje, dobro mu se i vraća.

Nemojmo misliti, da ova načela pro-povijeda samo katoličanstvo — objavljenia zdravoga hudičkoga razuma, to su na-čela svake adzare elike, pa ih zato po-znaju sve vjere, sve države, svi narodi na svetu vremena! Na ovim načelima tre-ba da svako društvo stoji tih pada.

Međutim, ima jedno načelo još hudič-ko i uživšenje, a pozná ga samo kr-šćanstvo. To je načelo prastanja. Prij-e Isusa je vrijedilo načelo: »Oko za oko, Zub za Zub. Tko tebi zlo, i ti si njeni zlo. Dosledno, osvetljava mikada kraja n konač. I nažalost, šta je čovjek pri-mitivniji, to su osvete od njega gore. Iz mržnje se radaju osvete, a iz osvete toliki su životi palj i imovina unište-ni! I baš radi žalosni posledice mr-žnje i osvete, naglasio je Isus Krist načelo prastanja i nepratičnosti: »Lju-bite nepratičnje svoje, finite dobro onima, koji na vas mire, i moljite se za one, koji vas progone i kleveću. Isus Krist navodi i razlog, zašto treba tako činiti: »Da budete sinovi Oca vašeg nebeskog, koji čini, da sunce njegovo izlazi nad dobrima i zlima, i daje ku-pravednima i nepravednim. Zamislimo se, kako bismo mi ljudi izgledali, kad bi Bog namudio svod ovom strogo-šću, kojom mi ljudi sudimo jedan dru-gomu? Već nas nijednoga ne bi bilo na svijetu!

Ova uživšena načela stavimo si na sasne uprave danas, na početak nove gradanske godine. Razmišljajmo o njima i radimo po njima. Samo ova, i nikola druga, načela mogu voditi život po pravilnoj, kokočetnoj. Samo ova načela mogu donijeti mir i blagostanje, za čim svi od svega srca težimo.

PODLISTAK

Bažični san

Sanjalo mi se, da sam bio na mje-seci i da sam po njemu bodo. Na tom putovanju došao sam do nekoga visoko sagradjenoga grada. Pred gra-dom sjedio je neki pogribljeni starac. Njegov vesel i prijašnji obraz mi se jako dopao. Sjednjem pokraj njega, pa ga upitam: »Cij je ovaj grad i tko u njemu stanuje?« Odgovori mi: »To je općinski dom. U njemu žive dvije stvari i to: Pravica i Krivica.« Zamolio sam ga, da me povede u taj grad, ako je to moguće. Starac rado ustanje, te me povede u grad. Ali kada smo došli do sanjih gradskih zidina, zagledam dvoja stvari. Jedna su bila velika, zlatom i drugim dragocjenostima uljepšana, a druga stvara tako malena, tako tjesna, da je jedva sitan čovjek mogao kroz tvaru unići. Na njegovu pitanje, da li sam voljan unići unutra, odgovor-im mu: »Zašto ne, ali kroz velika vrata.« On me uhvata za ruku i zaviče jakim glasom: »Nikada, sinko moj! Samo stvari Krivica. Tu, kroz ova druga vrata unidimo, ova su uža! I jedva što smo kroz ona uška vrata unili, pred nama se otvorili veliki dvo-rana. Na sredini je stvarno umjetno i rezan prijestol od stonove kosti. Na njem je sjedjela prekrasno obukrena djevojka u kraljevskom ruhu. Na gla-vi je imala plenitljiv kamenjem na-kraćen kraljevsku krunu, na kojoj je bilo napisano ovo: »Moje je ovo pri-jestolje. Prognana sam doduše sa zem-lijom, ali ipak ostajem Pravica!« To su razbojnici, zločinci i progoniti sro-đak-ju.

ke uništeni i pokorenji. Jao onima, ko-ja ne budu žanule suze siromasnoga bližnjeg. Jao ljudima tako tvrdoga srca.«

Kada sam sve to vidi, umze me stara-rac za ruku i povede me iz te prekra-sne dvorane ove veličanstvene cesari-je, govoreći mi: »Dodi, sinko moj! Sa-damo ćemo idu u dvor s velikim vratima, koja su izvana tako krasno iskićena!« Sam ćemo sa njim kroz kroz, vrata, ali je-đa što smo stigli u dvor, ugledam skupinu ljudi. Na moje pitanje, tko su ti ljudi, odgovori mi starac: »To su razbojnici, zločinci i progoniti sro-đaci.

Razbjesnila mog pratioča starca to-liku krivica ovoga svijeta i zavapl na sas glas:

Neka propade u zemlju Pravica! I taj me je vapaj probudio iz dubokog sna.

Bogojavljenje

Bogojavljenje, po grčkom Epifanija, slavi se na 6. siječnja. Tog se dana sjećamo na Mage, Mudrare, koji do-đe s Istoka pokloniti se nevorodenom Kralju Židovskom. Ne znamo točno kada su došli. Jedni vele iz Perzije, države u Prendin Indiji, druge iz Babilonije, južne Mezopotamije, nazvane tako po gradu Babilonu; a drugi opte-du su bili iz Arapije, pastušnjike vlas-narava jugozapadnog poluotoka Azije. Sveti Pismo na kaze, koliko je Bilo Mudraca: obično se drži, da su bila trojica i da su bili kraljevi, poglavice plemena te da su se zvali Gaspar, Mel-chior i Baltazar.

Mudrare je dovešla do betlehemske Stalice zvjezda, a kad udote u Stalici poklonile se Djetušu i nadjeliše

proslavi i sas, u čemu su pojedini avtijelli u svom životu. Kolika će za-njih i u tom biti slava, a fast Bogu, koji je prouzročio na ženitici obilje-govanju kraljevskog polutoka Azije.

Sveti Pismo na kaze, koliko je Bilo Mudraca: obično se drži, da su bila trojica i da su bili kraljevi, poglavice plemena te da su se zvali Gaspar, Mel-chior i Baltazar.

Pravoslavni se od Božića do Bogo-javljenja pozivaju: Hristu se rodio.

Nastoku se na taj dan svećano svi-tova. Tog dana ide opred, itčja, do-mora ili do koj vode, a kad se svrše obredi, baca se Raspolo u vodu, a on da ga plivaće love.

Bogojavljenje se slavilo najprije na Istoku. U Rimu se slavio od g. 400. Tog sasna bili zabranjene igre u cirkusu, igraštu u starom Rimu, a nisu se smjeće držati ni sudice rasprave.

Nikuna se česta gleda, da su se Mudraci poklonile Iaušu dok je bio u betlehemskoj Stalici. Međutim razlike mo-ja Matejova Evanđelja (2,11), da je u to vrijeme vod bila sreća. Objed-ja napsala Stalaku i horvala agnus dei jednog kuda.

Na Bogojavljenje pjesma se crkvi-čudo Božje milost... »Neko dal okuse, »Sveta tri kralja, o bliskom vidi dan...« Trži kralja Juhana...«

Blagdan Obrežanja Gospodnjova

1. II. 1951.

Sv. Evanđelje (Matija 2, 1-12) izvješće, da su dijeti Isusa osni dan po običaju obrežani i nedjeli mu imen Isus.

1. Kad su obrezali dijetę. «Krist naš Učitelj htio nam je svojim obrežanjem podstićati našu, da nas želi svojim primjerom potaknuti na poniznost. Cijeli je Njegovo Život bio savršeni primjer poniznosti, ali Njegovo Božansko Veličanstvo nije se nikada tako ponizilo, kao kod obrežanja. Kod utjelovljenja primio je On čovječiju narav i tako se ponizio, ali je bio čist od grijeha. Primio je kralj pokore i time se izjednačio grešničkim, ali se onda otvorio nebo, iz koga se čuo glas Njegove nebeskog Oca i pojavio se Duh Sveti u slici goluba, a to je sve svjedočilo o Njegovoj nevinosti i čistozravnosti. I u svom gorkoj mudosti je sliku grešnika i tako se naobjudio ponizo, ali znakovi, koji su se kod Njegove smrti pojavili, prisilile jedne da šute, a druge da priznaju: »Ovaj je čovjek zaista pravedan, on je Sin Božji! No obrežanje, koje je bilo znak grijeha, nije proslavljeni nijednim čudom. Tako se dušivo Bog za nas ponizio! Tino poniznjeni htio je Isus da susjedi oholot sotinom i sviju onih ljudi, koji se uz nose. Činio im traži vrste ljudi, koji se bore pod njegovom zastavom: bogate, obole i koji se podaju našlašama. Mali Isus ulazi u život u skrajnjem siromaštvu, u najdubljokoj poniznosti i s bolj, koju Mu je urokovalo obrežanje. Utjelovo se od Isusa poniznost i borimo se hrabro pod Njegovom zastavom protiv nepravednosti spasenja.

2. »I pošto se navršiše dani«, Evo Nove Godine! Broj je 1951. Koja će se brojiti kao zadnja u mome životu? Već ih je toliko proteklo, možda jedna trećina ili dvije trećine mogu životu. Možda ima još samo malo zrascu u pješčanoj urti mogu života. Svakako je vrijeme, da se još u ovu godinu počnu osbiljno spremati na vječnost. Neka nestane staroga, nek bude sve novo: misli, riječi i djela. Nove misli, osjećaji, želje, težnje. Nova revnost u moličtvu i oprez u govoru. Nova djela

Grb Sv. Terezije od Djeteta Isusa

1. II. 1951.

Sv. Terezija je visoko cijenjena svetinja u bosanskom Zarubnikom. To se vidi načinjeći sa njezinim obrežanjem, koja glasi:

»Svetooguđi Bog, Siverilje neba i zemlje, najveći Gospodar svijeta, i prečuvajte Djelica Marija, Kraljice nebeske skope dvora, javljuju vam duhovno vječanje svoga uživljenja Sina Isusa, Kraja Kraljeva i Gospodara nad gospodarima, a malom Terezijom Martinu, suda Gospodom i Vladarsom nad Kraljevstvima Djetinstva Isusova i Njegovih Muke, što ih je moj dan u miraz božanski Zarubnik: otadje joj I njezini plimčadi našlovi: od Djeteta Isusa i od Svetoga Lica.«

Kako vas nismo mogli pozvati na vječanje, što je bilo 8. rujna 1860.

Na gori Karmelu, kamo je smio pristupiti samu nebeski dvor, to vas molimo da dodete na povratku s vječnjom, što će biti sutra, u dan vječnosti, kada Isus, Sin Božji, dode na oblacima nebeskim, u sjaju svoje slave da sudi žive i mrtve.

Budući da sat još nije poznat, pozivamo vas, da budete spremni i da bđete.

Ovakvo je moglo govoriti samo velika serafaka Svetica. Kao kraljica sv. Terezija je imala i svog grba. Sama ga nastikala i protučinala. Opisat ćemo ga s njezinim tuničnjem.

Grb se sastoji od dva dijela: od Isusova i od Terezijina grba. Nad Isusovim se grbom nalaze slova IHS. Nad slovom H stoji križ s gorućim Srećem Isusovim, okruženim trnjem, a u sredini stoji križić. Nad Terezijinim su grbom slova FMT. Nad slovom M stoji križ s gorućim srećem sv. Terezije, predobojan strješicom i s križljom u planu. Iznad grba nalazi se trozivjanac.

Izbavlj prema bližnjemu i pokore za moje grijeha.

Gospodin Utjeli iz mene novoga čovjeka po srcu Tvojem, koji će u svetu Tebi služiti!

Grb IHS nalazi se s desne strane, a predstavlja sve, što se Isusu udostojio dati kao miraz svog malo sinasmenskog staručića, nazvanog je Terezijom od Djeteta Isusa, i od Svetoga Lica. Ona su njezini plimčadi našlovi, sve njezino bogatstvo i sve njezino utječe. Tra, polodjen koso s lijevu na desno, dijeli Isusov grb na dva dijela; i on je slike Omoga, koji je rečan: »Ja sam Isus, a vi luke. Hodo da rodite mnogi rod.« U desnjem dijelu grba na slavni ostrostoj leđi Djetetice. U gornjem je dijelu Svetog Lice, utisnuto u rubac, a do njega je harfa. Dvije loze s grozdovitim okrugom jedna Svetog Lice, a druga Djelice Isusa. One predstavljaju Tereziju, koja ne želi ništa drugo nego da se kao grozd predstavi Djetetu Isusu, da Ga očevi, da Ga razveseli i da se na njoj potpuno izvrši Njegova sveta Volja, da kao grozd gasi bedu, koju je Isus trije za vrijeme svoje Muke. Harfa također predstavlja Tereziju, koja želi bez prestanka pjevati Isusu svoje pjesme ljubavi.

Grb FMT je grb Marije Franje Terezije, maloga cvijeta presvete Djetetice. Na grbu je vijet prikazan u crtu, kako ga rasvjetljuje i grije slatka Zvijezda Jutarnjih, sa slovom M u sredini, a presvet je Ime Zvijezde Marije. Cvijet raste na zelenoj livadi, koja predstavlja blagoslovljenu obitelj, u kojoj je cvjeti niknuo. Podajže se dizaju srećna gora Karmel. Na njoj Terezija predstavlja ognjenu strješicu, zapaljenu ljubavlju, kojom će Terezija zaslužiti palmu mučeništa, koja leži pred strješicu. Trska, položena koso s lijeva na desno, slika je Terezije, jer se ona smatra krikhom trskom. U gornjem desnom ugлу grba svjetlo trokut je zidovskim slovima Javeh (= Bog), iz kojeg izbijaju zrake, predstavlja presveto Trojstvo, koje ne prestopa obilno sipati svoje neprocjenjive darove na dušu male Terezije, i zato ona iz zahvalnosti nikada ne će povrijediti geslo: »Ljubav se plača samo ljubavlju.« Ovo je geslo napisano ispod cijelog grba Iznad grba Svetica

Moji Božnjaci

Bosnačka zvona pjevaju nad gradom. Toplo je, svečano i radreno u manjima zgrada, jer dolazi sveta noć Rodežana, kada će sprosvaštvo sninuti blagoslovom, kada će nebesici Obitelj postati Čevljekom.

Toplo je i radeno u manjim domovima, gdje pješma ljudi treripi s pjesmom zvonova i udizde se nad sve obasjanim vizinama.

I svj su moji Božnjaci otvarali svjetlosti vječnosti, ali posljednji nad Božnjak, majko, bio je najlepši.

Sjedila si ume: tvoja je ruka počivala u mojoj ruci, tvoja se glava saglavala na moje ramenje.

Tako sam sretan — Gleđam još jedan osmijeh, gledam ushit u svoju oči. U onome satu, majko, naša su srca ponazdavljala božansko Djetete i On je ulazio u naš dom, da primi i naš poklon, našu radost, našu zahvalnost.

Opet božićna zvona pjevaju nad gradom. U mnogim je domovima srca i manjci, koji se vole, sade sa zajedna.

Ti si, majko, otisla na put, odakleviš nemu povratku i ja sama dočekujem nebeskoga Gosta.

On dolazi, a ja mu više ne mogu da novati djetinju radost, kao za onih malih Božnjaka.

U mojim čuva suzama primili moju ljubav Gmaj, koji traje, i udarce i krije prima, sve bol i patnje na zemlji.

je stivala riječi: »Pjevat će milosrdje Božje dojvike.«

Ovaj grb prikazuje cijeli duhovni život sv. Terezije, sve njezine kreposti i svu njezinu slavu. On se nalazi na prednjoj strani prekrasnoga močulika u njezinj bazilici u Lisinsku, u kojem se čuvaju njezine svete moći. Ovaj za močulik dalli izraditi od zlata i dragoga kamenja Svetični Blagovje u Braziliji. S prednje strane vidi se sv. modri preko stakla. Sv. Terezija unutra leđi kracu na odru, naslonjena na desnu stranu, a iz ruku sija latice ruža.

Mudraci se nisu mogli nadiviti veličanstvu Djeteta, čestosti Marijinog, svetom izgledu Hranitelje i neuglednom mjestu, kojeg je izabrao za stolovanje Gospodar neba i zemlje. Osjetili su u srcu vatre, planim lipovati za Vlasnik, sakrivenog u aromatskom. Klobuci su pred Njime, rasproatili su svoje darove. Pred Melihorom je slijao grumen zlatni, rumendu se kao krv rubin, kao sase radonice bijeloj su sliči krunipni biseri.

»Primi, Kriste, zlato, — prini drago kamenje, Gospodaru svih zemaljskih dobaras.«

Miru je predao Gašpar. Rekao je:

»Prinosimo Ti miru, Poznajanje Gospodinje!« A Balažas je mahao zlatnom kladionicom, iz koj je vijeo mirisni oblik tamjana i kličao:

»Bože naš, — Bože naš!«

Pričali su Majci Mariji i Josipu o zvijesti, koja ih je dovela, i pitali, kako je moguće, da sv. svijet Judeje ne deši naši pokloniti pogledajući i blago velika:

»Nije svakome dan, da Ga zvijesda vodi, niti svakome dan, u srcu svijetlo, koje bi ga ovaramo dovele.«

Sati su preaslali u razgovoru, Mudraci su pričali o svojim zemljama, o putovanju. Prijte po sto mi pošli, opet su pali mličje i usrdno molili:

»Blažeovići nema, Gospodin, a mali je Isus podigno rukom na blažeovac.

Puni vjere i teška srca napokon su se oprostili od svete Otelite i uzjavili da se. Pošli su put Betlehemu, da se ondje odmore.

Balažas je ih podelio: »Treba podi do Heroda, da ga obavijestiti gospodinu našu Knezu, kojem nas je zrijedna dovolja.«

»Treba padic, rekao je i Gašpar, ali ja, — ne, — ne je primio, i željno nas čak da su kažemo mjesto rođenja, da mu se i on pode poklesi.«

Samo joj je Melihor satio i razmisljavao, sto ga je toliko odhijalo od Heroda, da se prevelika, uslijedila ljubezenost, da li rukom, bladan pogled...«

Dogradio se dragačije. Andeo im Božnjaci, dode na san i naleti, da drugim putem krenu u svoju zemlju, te da se uklonu Herodu, a kada su pošli na put, njihovim im je zrijedna opet sjaja, sve do energije, gde su se snatali.

Odatle je pošao svaki u svoju zemlju...

Poklon triju Kraljeva

(Legenda)

»Marije«, rekao je jednog dana Josip. »Hijo, budi poči u Betlehemu. Stranci su se raspli, pa bih mogao nadam stan, jer po običaju trebali bi Djelice onde predstaviti Gospodinu.

»Kako god odrediš, odgovorjava je Marija, jer se je u svemu željela pokoravati hranitelju svoga Jedincu.

— Prošlo je već mnogo dana od redenja Djelice, a draga sveta Obitelj je još uvijek stana u stalicu. Marija je stalicu čistila i uređivala, koliko god je mogla. Dok je Djelice spavao, pozurila je u obližnju šumu, skupila mahunice i od nje složila meskin, zelen sag pod jaslice. U jaslicama je mijenjala sliamu, tria, da je bude melčka, i rasprostiral preko nje bijele, lanene pláštice. Djelice je povijala i hranila svojim mlijekom. U sumčanom podzemiu iznosila Ga pred Špilju, pjevala. Mu statke pjevale uz pranju andeoskih gitara, koje je samo Ona srušila. Andeli su došli, bobjeli nad Isusom, klanjali Mu se, pa je i Marija čestio s njima kleknući, da se pokloni svome Jedincu i svome Bogu. Bila je najljepša Marija, najsjajnija, jer nije ni kap boli Njezinu sreću pomutila.

Đak je vederi, kada je vježtar hujao i citoval, a tada je Marija izšla pred Špilju i klanjala: »Zdar je sna, da Djelice spava? Umiri se, da ne probudi Isusak!«

Vjetar je utihnuo.

Muzak se spustio u vježbin, hladnim noćima, i htio prekristi ledjenim, staklenastim velom krovovima postarskih nastambi i špilji, a svakoj travi sačekati kraljstvu odjeđu.

»Zdar je sna, da će Djelice zebati?« — rekao je Marija u bladu noć, a muzak bi se udario i noci bi postala blaga.

Laz je došao i čuvao stražu blizu stalice, a zedici su došli, žmigrali očima i zaključeno promatravali Djelice. Pitao mu se navijale u blizini stalice gospodina kroz da su sna, da se ne lotište slobodni jastrebi i jasice sva...«

Josip je lošio vatru na ogrejalo, dobrogo grana i slame, nastavljao, hranu, pasio vola i magarcu i čuvao Majku i Djelice. Radono se, kada bi mu se Isus naročio, a najsjajniji je bio, kada Ga je snuo držati u narudju.

»Zdar je sna, da će Djelice zebati?« — rekao je Marija i klanjala, žmigrali očima i zaključeno promatravali Djelice. Pitao mu se navijale u blizini stalice gospodina kroz da su sna, da se ne lotište slobodni jastrebi i jasice sva...«

Josip je lošio vatru na ogrejalo, dobrogo grana i slame, nastavljao, hranu, pasio vola i magarcu i čuvao Majku i Djelice. Radono se, kada bi mu se Isus naročio, a najsjajniji je bio, kada Ga je snuo držati u narudju.

Tajna Božićne noći

Nocas svaka zvjezda jasnim žarom bija, Nebo sve je nočas u plamenom staju,

To blažena je nad Rodenoga Krista: Pakleni se lanci nocas raskidaju.

Mala, prosta staja, što red počija stojak Sklonjua je Djete-Spašitelja svjetla. Andeoseki nad njom tuzduši se pojti. Novo Drvo Spasa počinje da cvjeta.

A kraj Božje Sina Sveta Majka kliči, I sa svetim žarom svoje Čedo gleda. Pokraj rođenoga pješma Neba jedi; Andeoseki đeza za četom se reda.

Ceta je pastira došla svom Pastiru: Kleknući su ljudi, klanjanti se stali, Primitivi blagošol, podli su u smru, I slavu su Božju sa sve strane stali.

Betlehem je salvo, nista nije znao, Da proslja noć je u vjekovjenoj tmlini, Zejdjeni da zastor pred Nebom je pao, Da Djeva je Božja porodila Sina.

— KATOLICKA RADIONASTANICA predala je pri katoličkom svetilištu sv. Tome Akvinskog u Manli (Šibenik). Radionastanica će studiti za fireno katoličke nauke. Ovo je u samoj Manli devena radionastanica. Međutim sve osim

osim njezina se u nekakvima rukama.

Dogradio se dragačije. Andeo im Božnjaci, dode na san i naleti, da drugim putem krenu u svoju zemlju, te da se uklonu Herodu, a kada su pošli na put, njihovim im je zrijedna opet sjaja, sve do energije, gde su se snatali.

Odatle je pošao svaki u svoju zemlju...

DODITE PASTIRI

Dodite, pastiri modernog vijeka, i vi, vlastocni zaplanjeni duša.

Budite tih. Mi idemo danas u daleki kraj, gdje su nam ostaci djetinjnih stopa. Budite tih. Darova nemate, znamo da nase je ista počnjevaš u vašem blago. Usmite stoga neuglednost struvenost i posmetite je sa sobom na daleki put.

Mi idemo danas u daleki kraj, tragom zvijezda.

Mi idemo šumom jeline grane u smijeg. Kako se zove onaj kraj, što se stidi poikona betičenjem stromu?

Koje ima nosi ono, što je u malo ljudsko sreću utkalo veliki svemirski kucaj? Tha. Moje je samo srce, a kucaju mu sluga.

Dodite danas svi i budite tih.

Jedina grana širi kad začaranjaš snova, koja su samu zato ami, jer smo ih napustili davno i za života ih nismo dozvali.

Tha. Sveti Nod je usula snom bježine. U srcu ljudskom otkucava rođenje Bo-

Iz katoličkog svijeta

FRANCUSKI ARHEOLOZI otkrili su ruševine prvog glavnog grada Širokove države.

IZ BELGIJE — Belgijačka Vlade je predviđala u novom budžetu veći iznos za dotaciju katoličkim t. sv. slobodnim školama. Veđo pomoći je državnom budžetu za katoličke škole do sada su se uglavnom protivili socijal-demokrati. Međutim, voda belgijskih socijalista dr. Spaak nedavno je izjavio, da se socijal-demokrati ne će protiviti ovom budžetskom stavu, jer roditelji moraju imati ne samo pravo, već i mogućnost, da svoju decu daju odgajati u onim školama, u kojima je osiguran onakav odgoj njihove dejce, kakav oni žele.

Interesantno je ovdje navesti, da katoličke pučke škole u Belgiji pohađa 739.804 učenika, dok državne škole po-hađa 564.732 učenika. Dok luvenačko

U FRANCUSKOJ je kod otvaranja novog zasjedanja parlamenta obnovljena star, običaj, da se u crkvi sv. Klostilde služi sv. Misa, kojoj prisutstvuje narodni poslanici i visoki državni funkcionari službenici. Ove godine je (koncem studenoga) poslije sv. Mise pomoći biskup pariski pročitao posebnu poslanicu patrijaršu, kardinalu Feltini, koji je uslijed nesreće autom bio spriječen da sam prisutstvuje sv. Misi.

FILMOVNI KATOLICKE PRODUKCIJE (prodvodnje), koji se pričakuju u Engleskoj u javnim kinematografsima jesu: Vatikan (u bojama), Povijest papa u Svetu godinu.

FRANJEVCI su nedavno proušlivali 600 godišnjice svog čuvanja svetih mještva u Svetoj Zemlji. Ovaj jubilej treball su zapravo proslavljeni već 1942., no zbog ratnih pričika oni su proslavili odgoditi na ovu godinu.

VENEZUELA spada među zemlje, koje su srazmerno prema broju stanovnika dale najveći broj hodočasnika. U Svetu Godinu. Do sad je oko 3.000 Venezuelaca posjetilo Rim.

STARE KRSCANSKE NATPISE iz Transjordanije započeli su objavljivati u Rmu. Ovi natpisi su važni stoga, što oni potječu iz IV. do VII. stoljeća i ostavili mnogo svjetla u povijesu kršćanstva onih krajeva.

DEICEZANSKI SINOD održao se tokom mjeseca studenog u biskupiji Rotenburg pod predsjedanjem biskupa Karla Leiprechta. Sinod je prisutstvovao preko 120 svećenika. Zadnji sinod održao se u ovoj biskupiji pred 20 godina. Od tada katolici su porasli za 1.400.000 duša, taj se porast ima prispisati postizanim prilikama.

MARIJANSKI KONGRES održali su 8. studenog franjevci u Sjedinjenim Državama.

IZ GRADA MEKSIKA hodočastilo je oko 40.000 vjernika na dan proglašenja dogme o Uznesenju Bl. Dj. M. u presteštinu Guadalup.

U DUBLINU, glavnom gradu Irake, otvorit će se 1952. katoličko sveučilište, koje će nositi ime kardinala Newmana.

PONTIFIKALNA SV. MISA po ističnom obredu odslužena je u nedjelju, 26. studenoga, u crkvi sv. Petra u Rmu. Služio je patrijarh antiohijski, a koncelebrirao (zajedno s blisko) je petnaest biskupova. Sv. Otac Pijo XII., koji je prisutstvovao svećanoj službi Božjoj, sudjelovao je i kod samoga obreda ugovornom na taj način što je na odgovarajućim mjestima malim križem blagoslovio sveti Paula.

Cijelo naše biće čeze za Otkupljenjem. K Tebi uzdižem ruke i pošli svojim gresnim putevinama. Ibiši su tako naprijed, ali njihovo srce tražilo je oklanjanje bolima, tražilo je smirenje, tražilo je ponovo Boga. U takvim je časovima sinagoga narodu dovikivala: »Dignite svoje glave, jer se približavaš otoku. Obraćala se i samom Bogu i molila Ga: »Probudi, Gospodine, svu moć i dodi, da nas izbaviš od naših grješaka, koji nam prijeti. Nitko nas ne će očuvati od pogibije!, od svjetovnih i putnih napači, od moćnog i pritajenog sebejublja i sebičnosti! Tko će napokon odvratiti od nas nesreću. Na čes ne spasti ni naš razum, ni naše prosvidjavanje, ni odluka, nego jedino Ti, Bože, i milost Tvoja, jer je u Gospodini otkupljenje pjeva Paulista.

Cijelo naše biće čeze za Otkupljenjem. K Tebi uzdižem ruke i pošli svojim gresnim putevinama. Ibiši su tako naprijed, ali njihovo srce tražilo je oklanjanje bolima, tražilo je smirenje, tražilo je ponovo Boga. U takvim je časovima sinagoga narodu dovikivala: »Dignite svoje glave, jer se približavaš otoku. Obraćala se i samom Bogu i molila Ga: »Probudi, Gospodine, svu moć i dodi, da nas izbaviš od naših grješaka, koji nam prijeti. Nitko nas ne će očuvati od pogibije!, od svjetovnih i putnih napači, od moćnog i pritajenog sebejublja i sebičnosti! Tko će napokon odvratiti od nas nesreću. Na čes ne spasti ni naš razum, ni naše prosvidjavanje, ni odluka, nego jedino Ti, Bože, i milost Tvoja, jer je u Gospodini otkupljenje pjeva Paulista.

Prvu nam se nadu. I ukazuje nam na zvijezdu. Mi je u duhu gledamo, kako slijedi nad malom betičenkom stanicom. Kroz maglu i olovno nebo, kroz zimu i blato, prodire naš pogled u ovim svetim jutrima k dalekoj zvijezdi, koja će nas dovesti do Maloga Isusa, a velika Boga, koji samo zato dolazi, da otare suzu, da podigne sreću i spasit čovjeka. Naš je Isus spasenje naroda svoga. On je zato i slioje jaslice, da ne ostavi sirote na putovima svijeta. Teški su naši životni putevi, ali ničim toliko olakšani, koliko neštećnim jaslicama. Preko jaslica, naši susreti s Isusom su najprikladniji, najuspješniji i najlakši. Sveti došaće vođi k jaslicama.

Na radnom održavanju prihvatljivim riječima, Mi je u duhu gledamo, kako slijedi nad malom betičenkom stanicom. Kroz maglu i olovno nebo, kroz zimu i blato, prodire naš pogled u ovim svetim jutrima k dalekoj zvijezdi, koja će nas dovesti do Maloga Isusa, a velikog Boga.

U svetim jutrima k dalekoj zvijezdi, Mi je u duhu gledamo, kako slijedi nad malom betičenkom stanicom. Kroz maglu i olovno nebo, kroz zimu i blato, prodire naš pogled u ovim svetim jutrima k dalekoj zvijezdi, koja će nas dovesti do Maloga Isusa, a velikog Boga.

Na radnom održavanju prihvatljivim riječima, Mi je u duhu gledamo, kako slijedi nad malom betičenkom stanicom. Kroz maglu i olovno nebo, kroz zimu i blato, prodire naš pogled u ovim svetim jutrima k dalekoj zvijezdi, koja će nas dovesti do Maloga Isusa, a velikog Boga.

Na radnom održavanju prihvatljivim riječima, Mi je u duhu gledamo, kako slijedi nad malom betičenkom stanicom. Kroz maglu i olovno nebo, kroz zimu i blato, prodire naš pogled u ovim svetim jutrima k dalekoj zvijezdi, koja će nas dovesti do Maloga Isusa, a velikog Boga.

ERATKOVALNU RADIOSTANICU poklonjili su holandski katolici Sv. Stolici povodom proglašave Svetle Godine 1950. Aparati su u Hilversumu izradio, a televizijski su 135 tone. Seda bi se iznosi u transportirati u Rim.

DOBROVOLJNIM PRILOZIMA vjernika nadaplikupijske kuhinje sagraditi će u Wuppertalu nova crkva na spomen proglašenja dogme o Uznesenju Bl. Dj. Marije.

OSNOVNE ŠKOLE U BAVARSKOJ BIT CE KONSEFIONALNE. Bavarski parlament oglasio je nedavno zakon o osnovnim školama, nakon dugog raspravljanja, koje je potrajalo dvije godine. Po tom zakonu osnovne škole bit će vjerski ili konfesionalne. Ministar provjete i vjera dr. Hunshammer obrazio je zakon ovako: Škola je nastavljena, ali obitelji i prema tome je njene prava, da odgajaju, a druga, da poučavaju. Prema tome mora škola davati i vjeri, ali odgor, jer velika rednina roditelja je prije svega, da njihova djeca dobiju kršćanski vjerski odgoj.

DOBRA ORGANIZACIJA. Samo u sedam departmana istočne Francuske društvo prijatelja katoličke škole obučava 800.000 obitelji u 10 milijuna biva- baši dana katoličkih škola.

OBILNA SVEĆENIKA ZVANJA. Holandija ima posljice rata vrlo velik broj kandidata u svojim malim i velikim sjemeništima. Biskupija Bois-le-Duc ima 3835 seminaraca, biskupija Roermond 2589, biskupija Utrecht 1167, i biskupija Haarlem 1093 seminaraca. Mnogi holandski svećenici idu u mis- onare.

14.000 MISIONARA OSTALO U KINI.

Kako javlja tajnik apostolske internumcijature u Kini Magi Martin T. Gilligan, u Kini je ostalo nakon gradanog rata svega oko 14.000 misionara i misionarki. U tom su broju uključeni svećenici, redovnici, katehisti, svjetovnjaci i časne sestre. O njihovo sačuvanju dječavaju mnogi nemački vjernici.

POTOMAK PROGNITELJA — SVEĆENIČKI — Mihajlo Tokugawa, potomak poznate japanske obitelji, koja je od 1603. do 1867. držala u svojoj ruci vojnu upravu carstva, ušao je nedavno u bogoslovsko sjemenište u gradu Kyoto. Mihajlo preci dali su ubiti svetođobno na tisuće kršćana za vrijeme krvavih progona.

KATOLICKA CRKVA NA FORMI.

ZI. Na otoku Formi ima svega oko 9 milijuna stanovnika, a od toga tek 14.000 katolika. Na otoku djeluje 35 misionara. Cijeli je otok podijeljen u dvije apostolske prefekture.

IZ PARIZA. U glavnom gradu Francuske otvorena je izložba crkvene umjetnosti XIX. i XX. vijeka. Izložba je pobudila velik interes među publikom.

IZ JAPANA. — Na katoličkom svećeniku u Japanu održavane su konferencije o akolastičkoj filozofiji. Na početku ove konferencije je poohodalo 120 studenata, dok je u toku konferencije taj broj dostigao 225. Među poslancima ovih konferencija veliki je broj bio studenata na katoličku.

*

PRODAJA BOŽIĆNIH JASLICA.

Zupna crkva sv. Marije na Dolcu na tržnici u Zagrebu dobila je ove godine nove božićne jaslice, te stavlja na prodaju stare.

U Zagrebu je sveto natjecanje kako u župnim onakim i u redovničkim crkvama, kojom će biti što ljepe jaslice. Pa i na naša velebitna katedrala, u ladi, gdje je oltar sv. Luke, dobila je prekrasne jaslice, umjetnički dobarane. — Oduševio je to natjecanje? Plog je to uverjenje, da zorno i dramatično prikazana povijesna činjenica rođenja našega Spasitelja, naša najsmajnja je propovijed vjernici. Da, tako da će končani rezultat iskopan biti objeladan tek na proljeće 1951. godine.

*

PRODAJA BOŽIĆNIH JASLICA.

Zupna crkva sv. Marije na Dolcu na tržnici u Zagrebu dobila je ove godine nove božićne jaslice, te stavlja na prodaju stare.

U Zagrebu je sveto natjecanje kako u župnim onakim i u redovničkim crkvama, kojom će biti što ljepe jaslice. Pa i na naša velebitna katedrala, u ladi, gdje je oltar sv. Luke, dobila je prekrasne jaslice, umjetnički dobarane. — Oduševio je to natjecanje? Plog je to uverjenje, da zorno i dramatično prikazana povijesna činjenica rođenja našega Spasitelja, naša najsmajnja je propovijed vjernici. Da, tako da će končani rezultat iskopan biti objeladan tek na proljeće 1951. godine.

*

PRODAJA BOŽIĆNIH JASLICA.

Zupna crkva sv. Marije na Dolcu na tržnici u Zagrebu dobila je ove godine nove božićne jaslice, te stavlja na prodaju stare.

U Zagrebu je sveto natjecanje kako u župnim onakim i u redovničkim crkvama, kojom će biti što ljepe jaslice. Pa i na naša velebitna katedrala, u ladi, gdje je oltar sv. Luke, dobila je prekrasne jaslice, umjetnički dobarane. — Oduševio je to natjecanje? Plog je to uverjenje, da zorno i dramatično prikazana povijesna činjenica rođenja našega Spasitelja, naša najsmajnja je propovijed vjernici. Da, tako da će končani rezultat iskopan biti objeladan tek na proljeće 1951. godine.

*

PRODAJA BOŽIĆNIH JASLICA.

Zupna crkva sv. Marije na Dolcu na tržnici u Zagrebu dobila je ove godine nove božićne jaslice, te stavlja na prodaju stare.

Novi pomoći splitski biskup

Preuzvijen g. dr. Franjo Franić, profesor teologije u Splitu proglašen je dne 17. XII. 1950. u Splitu u Crkvi Krista Kralja za pomoćnog biskupu splitskog.

Pozvane je izvršilo dugogodišnji splitsko-makarski, jednoz solinski, biskup preuzv. gosp. mag. dr. Klement Benčić uz sudjelovanje preuzv. g. Pavla Butora, biskupa dubrovackog i presv. g. profesa i apostolskog protonota Mate Gerkovića, generalnog vikara zadarskog. — Novi biskup Franjo radio je u Kastelu Kambelovcu 29. XII. 1912. g. Gimnazije je u Splitu. Za svećenicu je zareden 25. XII. 1936. Nakon je vrijeme vrlo duobričnog službi u rodnom mjestu. G. 1938. do 1941. poslan je na daljnje nauke u Rim. Kroz četiri godine studira teologiju u Gregorianaumu u Rimu, gdje postizava doktorat teologije. God. 1941. vrši se na duhovni rad u svojoj domovini u biskupiju. Povjerenja mu je domah dužnost vjerodjelja u Biskupijskim sjemeništima u Splitu, ali ga Tukajian g. 1942. uklanjaju. Od god. 1943. do 1950. profesor je dogmatike na Visokoj bogoslovnoj školi u Splitu, gdje je također vrlo dobrost starješine (rektora). — Za vrijeme školskih praznika i prigodom blagdana spremno je pomagao u duobričkoj pastvi. — Novozabrani naslovni biskup agatopolski uz čestite vrišne i sposobnosti osobito se uvježb ističa svojom dobrotom i skromnošću. A time će novi preuzvijen biskup i dalje osvajati duše za sebe i za Bogu. Najsvrđnije čestitamo na ovome natpastiškom imenovanju!

APOSTOLSKI ADMINISTRATOR

KOTORSKIE BISKUPIJE

Sv. Otac Papa Pio XII. imenovan je za Apostolskog Administratatora, kotor- ske biskupije vrijeđen i uspon svećenika presv. g. Monu. Don Graciju Ivanoviću, zaštitnog župnika sv. Stasije (Eustahija), u Dobroti.

Don Gracijan Ivanović rođen je u Dobroti 15. veljače 1903. Zareden je za svećenik 11. srpnja, g. 1926. Odlikovan je čašću počasnog kanonika Nj. Sv. pape Pia XII. 6. svibnja g. 1943. — Bavi se književnošću i sakupljanjem narodnih pjesama i topice narodnog blaga. — Njegovo nastojanjem ukra- šen je brojnim slikama iz života sv. Stasije velebitnog pionera monumentalne Crkve sv. Stasije, koja je načinjena g. 1773. prizozima mještana, u doba najljepšeg cijata Dobrote, u stilu krasnog baroka, po načrtu arhitekta Riviera. — Mnogo je zaužiman, što je uredio, u rincu žup. Crkve sv. Stasije crkveni muzej; tako spasio od propasti mnoge historijske spomenike iz slavne mještine i bokeške prošlosti. On puno radi i za poblađenje naše domorotkih časne službenice Božje Ane Marije Marović, redovnice u Mlećima, dne 7. veljače g. 1815. od roditelja iz Dobrote, kapetana Jozu Maroviću i Mariju Ivanoviću, premijule u znaku svetosti 4. listopada g. 1877.

Novom imenovanom Apost. Administratu naše najsrđnije čestitke!

PASIONSKIE IGRE u Oberammergaus privukle su tokom ove godine preko 500.000 posjetilaca.

NAŠI POKOJNICI

O. ODORJE OŽEG preminuo je 7. XII. 1950. u Kapucinskom samostanu u Varaždinu u 89. godini života, 67. godini redovništva, a 61. godini misištva.

Pokojnik je rođen Varaždinac iz stare varaždinske obitelji Ožeg. Radio je 14. II. 1938. U red. je stupio 1884. Za svećenika je zareden 1890. Kao redovnik vršio je sveće službe po samostanima:

na Rijeci, Karlobagu, Splitu i Varaždinu. Jedno vrijeme je bio i vrhovni poglavnik hrvatskih kapucinskih provincija.

Uz djece, preko 10. VII. 1950. preoslavljen je 60 godišnjak misištva (diamantični jubilej). Pokojnik je u životu resio dlobku pobotešću,

dub redovničke discipline i redovničku ekstragnost. Počinio u miru Bošnjem!